

Мені було 25 років, і я хотів померти.
Я просто хотів позбутися болю.

Того дня я сидів на сідцях свого гаража з пістолетом у роті, в гіркому п'яному тумані саморуйнівного відчаю.

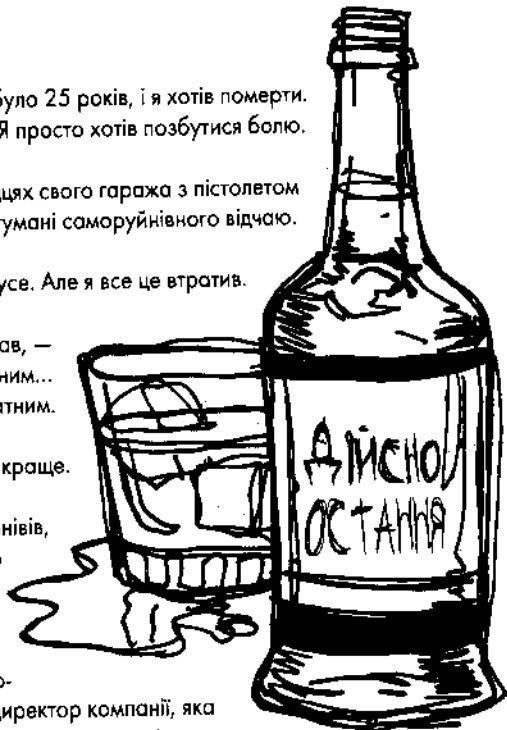
Я мав усе. Але я все це втратив.

Усе, чого я будь-коли бажав, —
це бути надзвичайним...
неймовірним... видатним.

Я хотів змінити світ на краще.

Не було жодних сумнівів,
що я вже й так багато
чого досяг.

У 22 роки у Вашингтоні
я був відомий як «Вундер-
кінд», генеральний директор компанії, яка
швидко росла й розширювалася по східному
узбережжю, співпрацювала з усім світом.

Я був одружений із чудовою жінкою,
мав гарного сина й мешкав
у будинку, який був занадто великим для нас трьох.

І для тих, хто не бачить глибше, ніж фасад із тисячодоларових костюмів
і коротких відповідей, я, здавалося, мав усе на світі.

Але всередині мене панував безлад із невпевненості в собі й відчуття
провини. До того ж, я втомився.

Незважаючи на мою одержимість екстремальними видами спорту
і трудоголізм (часто я не приходив додому з роботи по кілька днів),
я втратив здатність підкорювати світ.

Мій шлюб розбився на мільйон маленьких уламків. Зламався.
Розтрощився. Я втратив усе. І я відчував, як ця катастрофа
все більше й більше просвердлює мене.

Мене не було поруч із дружиною, і моє місце зайняв інший.
Якийсь час я був у змозі заплющувати на це очі, ніби це не мало
для мене жодного значення.

Але те, що хтось зайняв твоє місце, жорстоко паралізує саме твоє єство.

І це зводило мене з розуму.

Я звинувачував її. Я проклинав її. Я намагався кинути її.

Що з того, що в мене не було часу на неї?

Але частина мене знала, що моя егоїстична поведінка, моя нездатність виявляти кохання зруйнувала ці дивовижні стосунки.

Я не міг більше вдавати, що вся ця драма не краjala мені серце.

Не те щоб я ніколи нічого не втрачав.

Я й до цього зазнавав поразок безліч разів. Але я завжди сприймав поразку як «ще не успіх». Я завжди вірив, що успіх неминучий. І якось так воно й було.

Але цього разу поразка стосувалась особистого життя. Цього разу вона була остаточною.

Нестерпним було те, що я не міг змінити ситуацію самостійно. Я завжди був у змозі вирішити будь-яке питання, проблему або подолати виклик із грубою, надлюдською, цілеспрямованою пристрасстю.

Цього разу все було поза моїм контролем. Я не міг змусити її бути вірною мені. Або любити мене.

І біль був неймовірним.

Мабуть, зовні все виглядало інакше.

Розумієте, я не хотів втратити її... але в цього небажання були неправильні причини. Я взагалі не хотів нічого втрачати. З будь-якої причини. Ніколи.

І тому я змінив свою поведінку на декілька місяців... на досить довгий проміжок часу, щоб показати, що я порядний сім'янин. Я робив усе можливе. Я проводив з нею більше часу. Я запрошував її до найдорожчих ресторанів і влаштовував шопінг-тури.

Я очікував, що така бойскаутська поведінка протягом трьох місяців дозволить мені миттєво заробити її кохання й повагу. Я навіть сказав їй про це.

Але це ще більше віддаляло її від мене.

Тож я повернувся до єдиного, на чому дійсно знався:
екстремальної поведінки.

Я працював ще більше. Клявся голосніше. Тренувався жорсткіше.
Я проводив кожну хвилину, намагаючись уникнути болю.

День за днем я замикав двері у свій кабінет і плакав над своїм столом.
Мій помічник тактовно стукав у двері й нагадував про зустрічі.
Я опановував себе, поправляв краватку й укладав
дивовижні комерційні угоди.

Але всередині я змучувався. У мене був емоційний крах.
А це означало, що я потребував більше сил на звичні справи.

Що я й робив.

Я змушував себе до знемоги і навіть більше. Раптово я втратив 20 фунтів
протягом кількох днів.

Через постійні тренування в тренажерному залі я отримав стафілококову
інфекцію. Але спочатку ніхто не міг діагностувати її.

Упродовж чотирьох днів я лежав у реанімації в лікарні. Мене оглядали
фахівці з інфекційних захворювань і перевіряли мою кров на СНІД та інші
автоімунні хвороби. Усі аналізи були негативними. Вони не могли
зрозуміти, що сталося.

Вони лише могли експериментувати з антибіотиками.
Якщо якийсь із них не допомагав, вони пробували інший. І ще один.
А потім ще. Зрештою я почав одужувати.

Але моє тіло було розбите. Я був слабким і втратив форму.
Усе, над чим я працював, зникло.

І це змусило мене страждати ще більше.

Я завжди міг розраховувати на себе. Незалежно від того, яким складним
було завдання, я завжди міг виконати його. Але вперше у моєму житті
я фізично не міг нічого зробити з цим.

Я підвів свою родину. А тепер підвів і самого себе. Єдиний друг, який у мене
залишився, — я сам — покинув мене. Я почувався жадливо самотнім.

Почуття власної несамодостатності повністю охопило мене.
Страхітливі думки в моїй голові стали поглинати все.

Цього разу я програв. Настав час закінчувати гру.

Стафілококова інфекція мало не вбила мене.
Тепер я хотів зробити це сам.

Саме так я опинився в гаражі, п'яний у дим з келихом віскі в одній руці
й пістолетом у другій.

Сльози побігли по моєму обличчю, і моя печаль перетворилася
на ридання. Вона була настільки сильною та глибокою, що я знав:
хочу померти. У мене не було жодного іншого виходу. Я хотів піти.

Крізь сльози я взяв коробку з кулями.

Я старанно (хто б ще міг зробити це, окрім мене) заряджав кулями свій
броунінг 22-го калібру.

Я зробив ще один ковток віскі і, похитуючись, попрямував до задніх східців
гаража. Сідаючи, я занадто сильно цокнув стаканом об ґанок, але він
не розбився.

Усього на кілька секунд спостереження відволікло мене
від моєї печалі.

Але незабаром почуття повернулося знову.

Я взяв пістолет і підніс до своєї голови. Я замислився, чи краще буде
поцілити в скроню, чи зробити постріл у рот. Може, я й тут усе зіпсую?

Я вирішив, що краще вистрілити в рот.

Я був серйозним, відчувши присмак зброярського мастила. Частина мене
поціковилась, чи зможу натиснути на курок. Інша частина просто хотіла,
щоб усе закінчилось. Я втомився від болю.

Незабаром болю не буде. Я кивнув, ніби підтверджуючи собі правильність
учинку.

Я
поставив
палець
на курок
і почав тиснути...